

DOOR SJORS VAN BEEK

ACHTERGROND DEURWAARDER

Het begon met een tandartsrekening van 6,95 euro. Na incassokosten liep het op tot 152,83 euro. „Een record”, aldus de rechter die de deurwaarder terugwees. Een ervaringsverhaal van verslaggever Sjors van Beek.

Botsen met de deurwaarder

Een béétje Asterix en Obelix in hun kleine Gallische dorpje voel ik me wel, tijdens de anderhalf jaar durende strijd tegen incassobureau en deurwaarders. De inzet: 40 bloody euro. Maar veel meer nog: het principe. Het voornemen dat aan de intimiderende praktijken van geldivorderaars maar eens een halt moet worden toegevoegd.

Te vaak heb ik als journalist geschreven over mensen die in de schuldhulpverlening belanden als gevolg van boete op boete. Incassokosten die minime onbetaalde rekeningen in razende vaart kunnen opstuwten tot astronomische hoogten. Deurwaarders die zonder pardon en zonder overleg mensen enorme schrik aanjagen. Dokken is het devies, zonder compromis. En meestal komen ze er mee weg.

Maar deze keer besluit ik me te verzetten tegen zo'n bevel om administratiekosten te betalen die een veel-

voud zijn van het oorspronkelijke bedrag.

Het gevecht begint op 26 december 2015 met een tandartsrekening van 6,95 euro, het deelje dat de zorgverzekering niet vergoedt. Het start in Amsterdam, mijn woonplaats op dat moment. Het is druk, druk, druk. Ik loop weer eens achter met mijn administratie en de nota belandt op de stapel. Ook de herinbrenging op 4 februari raakt aanvankelijk in de vergetelheid.

Aanmaning
Op 15 februari 2016 verzendt medisch administratiekantoor Famed een aanmaning - naar later blijkt het cruciale document waar alles om draait. Het document ook dat ik nooit onder ogen krijg - totdat me negen maanden later een kopie wordt verstrekt. Is die aanmaning thuis onbedoeld tussen het oud papier geraakt? Is ze verkeerd bezorgd in mijn appartementencomplex met meerdere voordeuren? Het zou niet de eerste keer zijn: gemiddeld ontvang ik één à twee keer

per maand post voor burenen met hetzelfde huisnummer maar een andere toevoeging (I, II, III). En met Famed heb ik een geschiedenis: meermalen de voorgaande jaren heb ik al ruzie met hen gehad wegens verkeerd geadresseerde of nooit ontvangen rekeningen, of nota's met een onjuist bedrag.

Terwijl de aanmaning nog ergens rondzwerft, belt mijn tandarts. 'Betaal die openstaande rekening nou even, want anders loop je straks tegen incassokosten aan', luidt het goedbedoelde advies. Op 8 maart 2016 betaal ik de rekening. En dan begint het circus.

Op 10 maart, als de 6,95 euro al lang en breed op hun rekening staat, stuurt Famed een 'laatste aanmaning', waarin ze 40 euro incassokosten - te betalen. Of Famed me evenwilt aantonen dat de aanmaning is verzonden, bijvoorbeeld met een bewijs van aangetekende verzending. Anders betaal ik niet.

Dagvaarding
Zaak gesloten, denk ik. Twee weken later verhuis ik naar Maastricht. Daar weten de deurwaarders me vier maanden later weer te vinden. In een vage brief wordt gemeld dat 'de dagvaarding was betekend maar niet correct was gebleken'. Ik grijp de telefoon en spreek met een medewerkster, vooral om te achterhalen of dit weer gaat over die vermalde tandartsrekening. Alsgebaarstel ik voor om de administratiekosten te middelen: omdat ik inderdaad te laat was met betalen, en ik geen zin heb in gedoe, ben ik bereid 20 euro te betalen. Maar geen 40.

Het gesprek ontspoord echter. De bitse medewerkster zegt dat ik 'de zaak maar op papier moet zetten' en gooit de hoorn op de haak.

Na enkele onverkwalijkelijke mails over en weer stuurt Bosveld op 28 september een laatste ultimatum: betalen vóór 5 oktober, want anders volgt een nieuwe dagvaarding. 'Alle kosten die uit de procedure voortvloeien zijn niet gering en komen geheel voor uw rekening', klinkt het dreigend.

De messen zijn inmiddels wederzijds geslepen. 'Prima, stuur de dagvaarding maar', mail ik terug. 'Voor de verloren werkdag die ik met deze procedure weer bezig ben, alsmede voor de in te huren juridische bijstand, kunt u t.z.t. een schadeclaim tegemoet zien.'

Bosveld mailt een kopie van de oorspronkelijke nota en de aanmaning van 15 februari. Ik antwoord: 'Ik laat me geen 40 euro afpersen, ook niet

door intimidierende praktijken van uw kant. Het is inmiddels een principieel punt geworden dat ik desnoods tot in hoogste instantie zal uitvechten.'

Als een volautomatische correspondentie-spuijer vuurt Bosveld nog een mail op me af: 'We mogen aannemen dat de nota en de aanmaning u bereikt hebben'. En weer een nieuwe deadline: 31 oktober.

Overleg is kennelijk volkomen zinloos, het is als praten tegen een muur. Op 1 november mail ik: 'Zoals u kunt vaststellen heb ik uw deadline wederom laten verstrijken. U kunt me nog honderd keer een uiterste termijn geven, ik bezwijk niet onder uw druk en die 40 euro niet betalen'. See you in court.

En ja hoor: op 11 november weér een brief: betalen vóór 17 november. Ik reageer niet meer, en op 29 november arriveert de dagvaarding. Met daarin de flagrante leugen dat de deurwaarder te telefoonnummer van me kon achterhalen; een nummer dat ik hun meermalen heb gemaild. Ik kan nog onder een zitting uit als ik 152,83 euro betaal. Op 27 december nog zo'n brief. Ik leg hem op de inmiddels indrukwekkende stapel.

Ze kunnen me de rug op, zeg ik stoer tegen de badkamerspiegel.

Record
De rechter die zich op 18 januari in de rechtbank in Maastricht over de zaak buigt, kijkt verbaasd op over zijn brillette. „Dit is een record”, zegt hij. „Een dagvaarding over 6,95 euro...” Ik overhandig hem mijn vier kantjes tellende pleitnotitie en acht bijlages met alle mails en brieven en licht de zaak kort toe. „U heeft die aanmaningsbrief nooit gehad?”, reageert de rechter. „Dan lijkt het me duidelijk.” Nadere uitleg geeft hij echter niet.

Famed/Bosveld mag nu schriftelijk reageren ('conclusie van repliek'). Maar zover komt het niet. Op 6 februari mailen ze dat ze alsnog bereid zijn mijn aanbod van 20 euro te accepteren. 'Dat bespaart Famed een extra proceshandeling. Famed neemt dan de proceskosten voor haar rekening en zal de procedure intrekken.'

Ik mail per omgaande terug: 'Wel een grappige mail, zeg. U legt me nu een aanbod voor dat ik u het afgelopen jaar reeds een keer of vijf heb gedaan, en dat telkens zonder enig overleg door u terzijde is geschoven. Het belangrijkste argument in mijn aanbod was: elkaar onnodig werk besparen, zowel u, als de rechtbank, als mezelf. Inmiddels heb ik flink wat uren werk gestoken in mijn

pleitnotitie. Nu Famed aan zet is, komt ineens het argument van 'werk besparen' op tafel...? Kortom: ik dacht het niet.'

Ik voel dat de overwinning gloort. Op 15 februari komt via de rechtbank bericht dat de 'wederpartij de zaak wil intrekken'. Of ik akkoord ga? Om de drommel niet, laat ik de rechtbank schriftelijk weten. Nu wil ik ook een vonnis dat mogelijk jurisprudentie oplevert. Een streep in het zand, een sein dat deurwaarders niet onbepaald hun gang mogen gaan. Ik hoop op een gerechtelijk uitspraak dat aanmaningen voortaan aangetekend moeten worden verzonden.

Afgewezen
Een vonnis komt er, op 17 mei. Famed/Bosveld wilde de procedure intrekken, overweegt de rechter: 'Hieruit kan worden afgeleid dat zij haar vorderingen niet handhaaft, zodat deze moeten worden afgewezen'. Daarmee is de zaak van de baan. Inhoudelijk gaat de rechter - helaas! - niet meer op de kwestie in. Het in-

trekkingsverzoek was, vanuit deurwaardersperspectief, een slimme zet: de rechter spreekt niet hardop uit dat zo'n aanmaning aangetekend moet worden verstuurd. Een dergelijk vonnis had vergaande gevolgen kunnen hebben voor soortgelijke zaken, zalook de wederpartij hebben beseft. Mijn ietwat pesterige verzoek tot 75 euro schadevergoeding wegens verloren werkdag gaat de rechter een brugje te ver. Maar alle gerechtelijke kosten mag de eisende partij zelf opheffen. Achtien maanden na de tandartsrekening van 6,95 euro, en achttien breven plus zo'n twintig mails verder, kan het dossier worden gesloten. Hoewel ik de zaak heb gewonnen, baal ik dat er geen keihard vonnis ligt. Maar, troost ik mezelf, deurwaarders blijken dus niet onverwinnelijk. Intimidatie in de incassobrancher werkt niet altijd. Ik tel mijn zegeningen en begin te tikken aan dit artikel.

Reageren?
sjors.vanbeek@delimburger.nl

ILLUSTRATIE RUBEN L. OPPENHEIMER

